

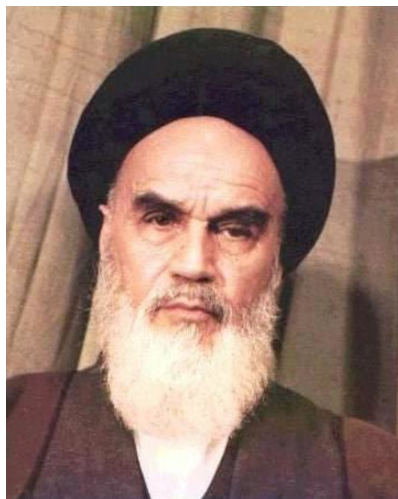
Útok na Salmana Rushdieho alebo môže sloboda prežiť pod čoraz silnejším islamom?

Mikuláš Hučko

13. septembra 2022 ✚ Spoločnosť ✚ Islam, Komentár

26. septembra 1988 vyšiel vo vydavateľstve Viking Penguin román anglo-indického spisovateľa Salmana Rushdieho *Satanské verše*. O dva týždne nato prišli prvé vyhrážky smrťou. 4. decembra Rushdieho manželka dostala prvý telefonát: „Dnes večer prídem po teba na Barma Road 60.“ Bola to ich domáca adresa. Dňa 28. decembra prišli do kancelárií vydavateľstva Viking Penguin hrozby bombových útokov. Silvester prebehol bez incidentov. Rok 1989 však všetko zmenil. Bolo to na Valentína, keď iránsky ajatolláh Rúholláh Mustafaví Músaví Chomejní (1902 – 1989), najvyššia duchovná a politická autorita v krajine, vydal *fatvu*:

„Oznamujem hrdému ľudu islamu, že autor *Satanských veršov*, ktoré sú proti islamu, prorokovi a koránu, a všetci, ktorí sa podieľali na ich vydaní, sú odsúdení na trest smrti.“

Iránsky ajatolláh Rúholláh Mustafaví Músaví Chomejní (1902 – 1989)

zdroj: wikimedia commons

V ten istý deň britská tajná služba odvieďla Rushdieho a jeho manželku z ich domu do viac ako päťdesiatich „bezpečných domov“, kde mal spisovateľ žiť ďalšie roky. Obaja boli chránení obrovským a veľmi nákladným bezpečnostným aparátom, podobným tomu, ktorý je vyhradený pre hlavu štátu. Roky nikto nevedel, kde sa zdržiava, kde žije.

Zatiaľ čo sa autorovi úspešne darilo skrývať sa, o život prichádzali iní:

- 11. júla 1991 bol zastrelený Japonec Hitoši Igaraši (1947 – 1991), Rushdieho prekladateľ do japončiny.
- 11. októbra 1993 islamista v Oslo trikrát strelil do chrbta Wiliama Nygaarda, nórskeho vydavateľa a prekladateľa, a ťažko ho zranil.

Pritom v tom čase moslimov v Nórsku bolo niečo vyše 1% a v Japonsku ešte menej.

- Nožom bol napadnutý aj taliansky prekladateľ Ettore Capriolo, ktorému sa podarilo prežiť.
- Turecký prekladateľ prežil podpaľačský útok na hotel v Sivase, pri ktorom zahynulo 37 ďalších ľudí.

Rushdie viedol 20 rokov život v ústraní, skrývaný tajnými službami a na verejnosti sa objavoval len pod veľmi prísny dohľadom. Potom nejaký čas viedol slobodnejší život. Dlhá ruka fanatického zločinu ho však dostihla v malom mestečku v štáte New York, kde ho nožom dobodal útočník pred jeho prednáškou, na ktorej mal hovoriť aj o slobode prejavu a útočisku pre spisovateľov v exile.

Salman Rushdie však zďaleka nie je sám, kto bol a stále je nútený skrývať sa pred pomstychtivým islamom.

Salman Rushdie (2008)

zdroj: flickr.com

Aj Francúzsko má svojho Rushdieho

Keď v septembri 2006 pápež Benedikt XVI. mal prednášku na univerzite v Regensburgu, kde kedysi pôsobil ako profesor teológie, citoval jednu vetu byzantského cisára Manuela II. Palaiologa, ktorý sa v dialógu pýtal islamského partnera: „*Ukážte mi, čo nové priniesol Mohamed, a nájdete len veci zlé a neľudské, ako napríklad jeho nariadenie šíriť mečom vieru, ktorú hlásal.*“ Pápež chcel v prednáške poukázať na zásadnejšiu vec: pravá povaha Boha je racionálna a odporuje násiliu, čo v islame nie je zďaleka samozrejmé.

Táto jediná veta v arabskom svete vyvolala masívnu vlnu hystérie a reakcie na seba nenechali dlho čakať. V oblasti pod kontrolou Palestínskej samosprávy boli kvôli tomu vypálené kresťanské kostoly a kresťania sa stali terčom útokov. Britskí islamisti vyzvali na „zavraždenie“ pápeža. V Somálsku bola zabitá talianska mníška. V Iraku bol sťatý a zmrzačený sýrsky kňaz po tom, ako teroristi žiadali, aby sa katolícka Cirkev ospravedlnila za jeho prejav. Moslimské bratstvo v Egypte oznámilo odvetné opatrenia proti pápežovi, atď.

Keď to všetko Robert Redeker, stredoškolský učiteľ filozofie v malom francúzskom mestečku neďaleko Tolouse, videl, nedalo mu to a v denníku *Le Figaro* uverejnil komentár na pápežovu obranu pod názvom: *Čo by mal slobodný svet robiť tvárou v tvár islamskému zastrašovaniu?*

„*Ježiš je pánom lásky,*“ napísal Redeker, ale „*Mohamed je pánom nenávisťi.*“ Islam sa snaží vnútiť Európe svoje pravidlá, a je to jediné náboženstvo, ktoré „*otvorene hlása svätú vojnu*“.

Niekoľko dní po vyjdení článku bol Redeker odsúdený na trest smrti *fatvou* a skončil pod policajnou ochranou. „*Tu je to prasa, ktoré kritizovalo proroka Mohameda!*“ boli komentáre k Redekerovým

fotografiám, jeho presnej adrese i telefónnemu číslu, ktoré sa šírili internetom. Redeker je nútený žiť ako utečenec a politický väzeň vo vlastnej krajine, bez identity, bez domova, ešte aj otcov pohreb sa konal vo veľkom utajení, podobne ako dcérina svadba, ktorú organizovala polícia. Je si vedomý, že zajtra, o deväť mesiacov, o desať rokov, kdekoľvek môže jeho prítomnosť, jeho meno, jeho tvár vyvolať vražedný čin.

Islamisti sa vyhrážajú smrťou každému, kto podľa ich vnímania tvrdí, že islam je násilnícky. Presvedčivejší argument o „mierumilovnosti“ islamu si len ťažko môžeme predstaviť!

Kvôli islamským hrozbám je iba vo Francúzsku stodvadsať osôb pod policajnou ochranou. Pod policajnou ochranou je aj študentka Mila, ktorú tiež odvieďli pod ochranou eskorty z vojenskej školy, kam sa uchýlila po tisíckach vyhrážok smrťou, ktoré dostala, pretože „urazila“ islam na sociálnych sieťach. Od zverejnenia svojho prvého videa dostala Mila, ktorá medzičasom dovŕšila 18 rokov, viac ako stotisíc takýchto nenávistných správ.

Pod policajnou ochranou je novinár a spisovateľ Eric Zemmour, najodvážnejší muž Európy, ako aj spisovateľ Michel Houellebecq. Pod policajnou ochranou je tucet vysokoškolských profesorov od Trappes po Grenoble. Mnohí z nich majú zničenú kariéru, život i meno.

V tomto svete „mieru, lásky a tolerancie“ stúpa počet ľudí, ktorí žijú pod policajnou ochranou, pretože sú ohrozovaní v mene islamu. Len v takom Francúzsku polícia čoskoro nebude stačiť, bude potrebné naverbovať prápory a roty, alebo skôr vytvoriť nový zbor osobných strážcov, ktorí poznajú islam a vedia rozpoznať, pod akým odevom sa prezentuje.

O tých ľuďoch vlastne ani nevieme, že existujú, pretože naša konformistická a ustráchaná tlač nikdy nerozpráva ich neuveriteľné príbehy. Žijú medzi nami, v Paríži, Londýne, Osle, Kodani, Berlíne, Amsterdame a v ďalších európskych mestách. Žijú v režime vojenskej bezpečnosti: musia vopred oznámiť polícii, čo budú počas dňa robiť, s kým sa stretnú a do akých klubov majú v úmysle ísť, a ak sa to považuje za nebezpečné, musia svoje plány zmeniť. Nie sú to mafiáni, ale akademici, aktivisti, spisovatelia, novinári, intelektuáli. Ich „vina“? Kritizovali islam. Opatrení na ich ochranu nie je nikdy dosť.

Holandský politik Geert Wilders je nažive len vďaka tomu, že ho chráni vojenská jednotka holandskej armády.

Profesor iránskeho pôvodu Afshin Ellian pôsobí na univerzite v holandskom Utrechte, kde ho chráni ochranka. Na druhé poschodie právnickej fakulty, kde vyučuje, sa dá dostať cez chodbu s elektronickým prístupom a pancierovým sklom; vyzerá skôr ako banka než normálna právnická fakulta. V Dánsku je pod ochranou Lars Hedegaard, riaditeľ Medzinárodnej spoločnosti pre slobodnú tlač, ktorý ako zázrakom prežil pokus o atentát priamo pred svojimi dverami. Pristúpil k nemu muž oblečený ako poštár a strelil ho do hlavy, pričom tesne minul svoj cieľ.

Turecká spisovateľka Lale Gülova skončila pod ochranou eskorty za to, že v Holandsku kritizovala turecké koránové školy.

Francúzsky akademik sa dostal pod paľbu kritiky za to, že chcel diskutovať o téme, ktorá je vo Francúzsku tabu: o pojme „islamofóbia“. Na slávnej univerzite Sciences Po v Grenobli, označovanej za „islamofóbnu“, čo je synonymom „fašizmu“, je akademik Klaus Kinzler pod ochranou eskorty. Medzi obvineniami figuruje

aj „*pripomínanie kresťanského pôvodu Francúzska*“.

V Nemecku sú chránené eskortou desiatky osobností, napríklad sociológ Hamed Abdel Samad, nazývaný aj „egyptský Rushdie“. Nezastáva verejnú funkciu, ale tento intelektuál egyptského pôvodu žije pod najprísnejšou policajnou ochranou ako najvyšší politickí predstavitelia, pod nepretržitým dohľadom. Žiadne trvalé bydlisko, cestovanie v obrnených vozidlách, ozbrojení dôstojníci.

Mina Ahadiová, ktorá založila Radu bývalých moslimov, teda tých, ktorí opustili islam „spáchaním odpadlícťva“, čo je v desiatkach moslimských krajín trestný čin, sa nepohybuje bez sprievodu.

Keď Can Dündar, turecký novinár, odišiel z Ankary do Nemecka, ani vo sne mu nenapadlo, že bude potrebovať policajnú ochranu aj v Berlíne. Rozdiel je v tom, že v Turecku policajti prehľadali jeho dom a hľadali kompromitujúce predmety, zatiaľ čo v Berlíne jeho dom strážia.

„*Hranice toho, čo možno povedať bez strachu z represíí, sa stenčili,*“ píše sa v slávnom liste, ktorý bol uverejnený v časopise *Harper's* proti kultúre zrušenia a ktorý podpísali samotní Salman Rushdie a J. K. Rowlingová. „*Už teraz za to platíme cenu v podobe zníženej odvahy riskovať u spisovateľov, umelcov a novinárov, ktorí sa obávajú, že prídu o prácu, ak sa odchýlia od všeobecného konsenzu, alebo dokonca ak neprejavia dostatočné nadšenie, aby sa dohodli.*“

V posledných dňoch sa Rowlingovej vyhrážali smrťou za to, že vyjadrila solidaritu s Rushdiem: „*Budeš ďalšia na rade!*“ napísal jej istý Pakistanec.

V tejto súvislosti vyvstáva otázka, ktorá je skôr rečnícka:

Môže sloboda prežiť v prítomnosti čoraz silnejšieho islamu? Má naša spoločnosť intelektuálnu, ideologickú alebo duchovnú silu, aby sa mohla postaviť proti takejto forme islamu? Dnes dominantný humanizmus je príliš zaneprázdnený nenávisťou voči kresťanstvu, kým **Cirkev ustupuje**, zanechávajúc po sebe náboženské vákuum.

Treba sa teda na Slovensku báť islamu?

Kdeže!

Podľa viacerých progresívnych hláv sa nebezpečenstvo skrýva inde:

„*Ak neklepneme po prstoch Kuffovcom a spol., máme to tu aj my*“ (tu).

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/utok-na-salmana-rushdieho-alebo-moze-sloboda-prezit-pod-coraz-silnejsim-islamom/>